

Spectacole cu „Boema” la București și Iași

(Costin Popa – 7 martie 2016)

Elena MOȘUC

Renumita soprană Elena Moșuc, a cărei reputație la scară mondială este binecunoscută și unanim apreciată, își face timp în mod regulat să cânte în România. La început de martie, a revenit pe scena Operei Naționale București pentru un spectacol cu „Boema” de Puccini, titlu pe care îl mai onorase acum aproape șase ani. Partener îi fusese atunci tenorul Giuseppe Giacomini, mare vedetă internațională ca și soprana. O asociere de înaltă clasă.

Pentru Elena Moșuc, maturitatea și culmile importanței sale cariere au adus tălmăciri și mai adâncite ale rolurilor, odată cu evoluția glasului înspre sonorități de mare bogăție, cu consistență sporită. Rotunjimea și căldura vocii, amplexarea sonoră, îmbinarea cântului cu trăiri intense făcute prin nuanțări extreme – specialitate a artistei – au adus în sală strălucire și emoție puternică.

Personajul Mimì a căpătat acum personalitatea unei eroine „du chair et du sang”, cu experiență de viață, deloc novice, în căutarea marii iubiri așteptate neconținut, trecând peste amenințarea bolii care o macină. Interpretarea vocală adecvată, naturalețea și sinceritatea expresiei au reprezentat conductul creativ al Elenei Moșuc, de la început până la sfârșit.

După inspirata frazare a primei arii „Sì. Mi chiamano Mimì”, după marea dăruire din duetul „O soave fanciulla” cu Rodolfo, scena cu Marcello din debutul actului al III-lea a căpătat tente pasionale sfâșietoare, de dramatism extrem. Un summum. A fost durerea venită din dragoste, urmată imediat de amintirea clipelor fericite (aria „Dove lieta”), ca un fel de „Addio del passato” puccinian. Suflet pus pe tavă. Nu mai vorbesc de actul final, realmente impresionant.

Partener direct în rolul Rodolfo i-a fost tenorul Lucian Corchiș, care l-a înlocuit pe indisponibilul din motive medicale Daniel Magdal. Așa a notat website-ul oficial al instituției. În sală, întrucât programul tipărit nu a mai putut fi modificat, s-a anunțat prin difuzoare doar numele înlocuitorului, fără alte explicații și fără să i se mulțumească acestuia pentru disponibilitate, așa cum se procedează în teatrele din străinătate.

Corchiș este tânăr, inteligent și cântă cu o bună cultură a frazei. Și-a înzestrat interpretarea cu adevăr și lirism. Atâta doar că glasul are sonorități mate, opace în marea majoritate a ambitusului, așa încât o altă poziționare a sunetului în rezonatori trebuie câștigată. La finalul duetului de dragoste „O soave fanciulla”, nu a riscat nota de Do acut.

Baritonul Florin Simionca (Marcello) are un glas foarte frumos timbrat, amplu și viguros. În direcția perfecționărilor, trebuie să-și sporească focalizarea unor sunete, care îl va duce și către extensia repertorială. Mă gândesc, cu totul aleator, ca exemple, la notele înalte de Fa („Per vendicarmi affogo un Faraon!”) sau Mi bemol (Olà! date una sedia”) din primul act. Și baritonul

Valentin Vasiliu (Schaunard) este posesorul unei voci solide, cu care a abordat roluri importante din repertoriul dramatic. A crescut în prestație pe parcursul serii.

Cald, calm și introvertit în spirit a sunat glasul basului Marius Boloș (Colline) în aria „Vecchia zimarra”, aria „paltonului”, finalizată cu un „Addio” șoptit, rău prevestitor.

Soprana Simonida Luțescu a fost o Musetta mult prea delicată și, din acest motiv, palidă ca eroină, fără aplomb și incisivitate de sunet, de expresie.

Alte personaje, episodice, au revenit artiștilor Mihnea Lamatic (excelent în rolurile de caracter Benoît și Alcindoro), Adrian Ionescu (Vameșul), Constantin Negru (Parpignol). Sergentul și interpretul său nu au figurat în distribuția din program.

Condusă de Vlad Conta, orchestra a demolat totul prin forță. Sau aproape totul. De agresiune, s-au salvat Elena Moșuc, Florin Simionca în câteva sunete masive din primul act și Marius Boloș în arie, pagină care scapă întotdeauna de eventualele excese de acompaniament, grație scriiturii. Și au mai fost câteva situații. Puține. Ca să facă față, până și corul dirijat de Stelian Olariu, ca și cel de copii pregătit de Smaranda Morgovan au trebuit să-și extrapoleze în chip exagerat intervențiile din actul secund.

Cred că trebuie ținut cont de un aspect. Urmare recentei renovări a sălii, acustica s-a îmbunătățit considerabil. Numai că sonoritățile care vin din spațiul instrumentiștilor le concurează puternic pe cele ale platoului. Nu știu dacă fosa este tehnic reglabilă. Probabil că nu sau nu încă. Revine șefilor de orchestră sarcina să acordeze dinamica sonoră în așa fel încât să favorizeze scena. Se poate foarte ușor, fără să-și altereze concepția.

La Iași, infuzie de tinerețe

Notam în repetate rânduri despre preocuparea constantă a managementului Operei Naționale Române Iași în direcția primenirii distribuțiilor. Și în aceste zile de martie, spectacolul „Boema” a consemnat debuturi și apariții tinere în rolurile principale.

Adrian Dumitru și
Nicoleta Maier

După producțiile Universității Naționale de Muzică București, tenorul Adrian Dumitru s-a făcut remarcat la două mari Concursuri Internaționale de Canto din 2015, cel al Chinei (Ningbo) la care a obținut Premiul I și „Hariclea Darclée” (Brăila), unde a câștigat unul dintre cele două Mari Premii. Se aștepta debutul pe o scenă de operă. S-a întâmplat tot la Iași la sfârșitul anului trecut în rolul Rodolfo, pe care l-a reluat acum.

Perspectivile lui Adrian Dumitru sunt foarte mari. Pornesc de la o timbralitate plăcută a glasului dezvoltat înspre notele înalte, după pasajul de registru, către acute strălucitoare, de mare siguranță, chiar eroic atacate. Frazează admirabil, expansiv („Dal mio cervello”, actul secund), cu dezvoltări expresive („Mimì e una civetta”, actul al III-lea). Controlul de mezzavoce („Che m’ami, di’...”, primul act sau „alla stagion dei fior...” cu La bemol înalt, actul al III-lea) este pe drumul cel bun.

În sonorități, există unele estompări, oarecari voalări în zona centrală și inferioară a ambitusului (același act terț), iar spiritul, simțirea de poet, ca și tandrețea cu care o înconjoară pe Mimì, trebuie să-l pătrundă. Chestiuni de studiu și de experiență.

În centru Paula Iancic

Două soprane cu studii la Academia de Muzică „Gheorghe Dima” din Cluj Napoca, Nicoleta Maier și Paula Iancic, au fost Mimì și Musetta. Prima a venit cu expunerea unei sensibilități, unei ingenuități și unei simplități, adăugate undei de cochetărie, înzestrări cu care l-a cucerit pe Rodolfo. A cântat cu voce și frazare frumoase, fluid, nuanțat. Rămâne să lucreze asupra omogenizării emisiei, pentru egalizări între sunetele prea „strânse”, alternante celor „largi”.

Foarte tână Paula Iancic a conturat o Musetta vulcanică, plină de nerv, cu glas bogat și egal până în registrul acut, în care nota de Si natural a valsului „Quando m'en vo” din actul al II-lea s-a înmuiat în diminuendo, așa cum a cerut compozitorul.

Și Nicoleta Maier, și Paula Iancic trebuie să acorde o atenție sporită intonației corecte absolut peste tot și să evite micile abateri, în special în atacurile de sunet. Ambele soprane au potențial și speciale orizonturi.

Sandor Csaba, Jean Kristof
Bouton, Adrian Dumitru
și Daniel Pascariu

Artist de bază al scenei lirice ieșene, baritonul canadian Jean Kristof Bouton a fost și acum Marcello cu excelentă proiecție de glas și simț al frazării, în care accentele au subliniat diversele momente expresive. Cu voce deosebit de calitativă s-a recomandat baritonul Sándor Csaba de la Opera Maghiară din Cluj Napoca, Schaunard. Un tânăr a cărui evoluție se cere urmărită în continuare.

În rolul Colline l-am ascultat pe proaspătul absolvent al Universității Naționale de Muzică din București Daniel Pascariu, bas proaspăt angajat la Opera ieșeană. Timpul îi va aduce experiență, atenție și preocupare în a extrage maximum de beneficii din glasul său agreabil și mobil. Așa încât, prima intrare în scenă va fi mai concludentă, registrul grav nu se va mai detimba pe alocuri („Andiam!, primul act), iar „aria paltonului” va câștiga în profunzime. Repet, Daniel Pascariu este foarte tânăr și, pentru el, ca pentru orice artist serios, studiul va continua, sunt convins.

În alte roluri au cântat Lucian Dolhăscu (Benoît), Iulian Ioan Sandu (Alcindoro), Adrian Ionescu (debut cu adresare mult prea violentă în Parpignol), Traian Hudumeac (Vameșul), Dragoș Ștefan (Sergentul).

A dirijat Traian Ichim, cu potrivită stăpânire a raportului între fosă și scenă, îndeosebi în temperarea și soluționarea tendințelor de decalaje din primul act, din finalul celui de-al doilea, din

zicerile precupețelor de la începutul actului al III-lea... Politica tempourilor a fost bună în crearea atmosferei atât de diverse.

Corul pregătit de Manuel Giugula și Corul de copii „Juniorii Operei” condus de Raluca Zaharia s-au achitat cu bine de misiunea integrării muzicale și scenice în spectacol.